

Saņemts atbalsts no Norvēģijas finanšu instrumenta

27.07.2009.

Nekur tālu, tepat vien

To Zemes mātes daļu, kuru cilvēks spēj apsaimniekot un ietekmēt, sajuzdams sevi kā lielu un varenu, viņš nepārprotami cenšas sadalīt, novilkdams redzamas robežas. Nekur tālu, tepat vien esot, divas valstis - Latvija un Baltkrievija piedzīvo katrs savu tagadni. No 13. jūlija līdz 22. jūlijam J. Soikāna Ludzas mākslas skolas divi pedagogi: Sandra Vorkale un Tatjana Kivļeva, un deviņi audzēkņi: Sintija Diļļa, Džeina Bārbale, Kristiāna Kutenkova, Anda Sprūža, Anna Mašņikova, Žanete Kukurāne, Marija Satibaldijeva, Amanda Lukašenoka, Krista Pogurecka, piedalījās Norvēģijas valdības divpusējā finanšu instrumenta programmas „Pārrobežu sadarbība” apakšprojekta „Latviešu un baltkrievu folkloras tradīciju vizualizācija pārrobežu mākslas tilta izveidē” radošajās darbnīcās „Uzzīmē filmu” Baltkrievijas pilsētā Glubokoje.

Kā atzīst bērni desmit dienas aizlidoja vēja spārniem kā viena liela diena. Jau pirmajā tikšanās reizē tika atritināts draudzības pavediens, kas nemanāmi sauda vienotā audeklā visu radošās darbnīcas dalībnieku idejas vienotā audeklā. Baltkrievijas pusi pārstāvēja māksliniece - pedagoģe Žanna Balabujeva, Amatu mājas vadītāja - Tatjana Korņejeva, un pedagoģe Svetlana Skovirka, un viņu desmit audzēknes.

Katru dienu darbnīcās tika īstenots radošs darbs, kas tuvināja mērķim - izstrādāt animācijas filmas ideju. Multifilmas pamatā ir kopīgi sacerēta pasaka, kurā iekļautie personāži: Sprīdītis un Nesterka, pārstāv kā Latvijas tā Baltkrievijas folkloras tradīcijas. Abus pasakas varoņus gaida pārbaudījumi un brīnumainas pārvērtības. Pasakas beigas kā vienmēr ir laimīgas un atklāj trīs pamatvērtības, kuras šobrīd, Jums lasītāj, vēl nepastāstīsim, jo no 1. augusta līdz 10. augustam turpināsim Baltkrievijā iesākto darbu šeit pat Ludzā J. Soikāna Ludzas mākslas skolā. Varam droši teikt: scenārijs gatavs, projekta logo daudzie varianti ir, pasaku tēli ir. Radošā procesa brīvība ir radījusi blakus ideju, kas projektā nebija paredzēta. Ir sacerētas trīs pasakas, kuras varēs lasīt krievu, baltkrievu, latviešu, latgaliešu valodās. (Ja pasaku ķēniņš nebūs pret, tad arī angļu un norvēģu).

Desmit dienas ne tikai aizlidoja vēja spārniem, bet bija arī piepildītas kā pilns, pāri līstošs kauss ar jaunatklāsmēm par Baltkrievijas vēsturi un kultūru, tradīcijām un folkloru, sadzīvi un svētkiem, lauku ciematiņiem un lielpilsētām. Ļoti daudzas tradīcijas, kas nāk no aizlaikiem mums ir kopīgas.

Baltkrievijā tieši tāpat kā Latvijā vasaras saulgriežos meklē papardes ziedu, rotājas ar ziedu vainagiem, aizsargā savas mājas aizspraužot nātri vai usni pie durvju stenderes, Ziemassvētku dziesmās skan kaladū un galdā tiek likta kūča no kviešu graudiem vārīta utt.

Baltkrievijas vēstures smagās dienas piedzīvojām, apmeklējot memoriālo kompleksu „Pārrāvums” pilsētā Ušači, memoriālo kompleksu Hatiņ, un Slavaskurgānu. Katrs trešais Baltkrievijas iedzīvotājs cieta 2.pasaules kara laikā. Pamatīgi iepazīnām pilsētas Glubokoje kultūras dzīvi. Mēs ciemojāmies amatu mājā, pilsētas bibliotēkā, kultūras centrā, kur noskatījāmies divas leļļu teātra izrādes, novadpētniecības muzejā, baznīcās.

Laika apstākļu lutināti bieži baudījām vasaras labumus - peldēšanos ļoti skaistā un teiksmām apvītā ezerā. Tikai pēdējās trīs dienas vējš pūta vēsāku un spēcīgāku elpu un lietus mākoņi dancoja pa debess jumus, tumsā draiskodamies ar zibeņiem, un ducinādami pārkonbungas. Saules siltums kopā ar cilvēku sirds siltumu, kas mūs uzņēma ciematiņā Ivjas, vēl un vēl reiz liecināja, ka nav nekā svarīgāka šajā pasaulē par savstarpējām attiecībām, rūpēm vienam par otru, cieņu un mīlestību, uzticēšanos un palīdzību, kas mums - svešiniekiem tur ļāva justies, kā savējiem.

Ne kur tālu, tepat vien mēs bijām.